

T.J. Millner

JAROMÍR JÁGR

CESTA ZA SNEM

Jaromír Jágr: Cesta za snem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

T. J. Millner
Jaromír Jágr: Cesta za snem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T. J. Millner
JAROMÍR JÁGR: CESTA ZA SNEM

Přeložil Jiří Žák

T. J. MILLNER

J A R O M Í R

JÄGER

CESTA ZA SNEM

Martině z Hnidous

Víra je všechno. Pokud nebudeš věřit, tak v životě
nemůžeš ničeho dosáhnout.

Jaromír Jágr

KAPITOLA 1

Šlajfky

SNĚŽÍ. V lese vládne ticho, jen větve modřínů tiše skřípou pod návějemi sněhu a kdesi z houští se ozývá pták. Cesta je zavátá a neprošlapaná.

Kluk s tátou. Jdou a sníh jim křupe pod nohama.

Od posledních domů v Hnidousích je to na Čabárnu něco přes kilometr. Nejdřív spatří skrz stromy vlevo u potoka mlýn, pak se před nimi objeví první z osmadvaceti domů zdejší osady. Sejdou ještě kousek dolů směrem k hlavní silnici. Nahoře se na protilehlém svahu pod kalištěm houfují vrány a nad nimi se táhne vysoké šmolkově modré nebe.

Včera byl Štědrý den. Vánoční ozdoby za okny některých domů pořád ještě svítí do bledého rána.

Mrzne, až praští. Rybník je zamrzlý a leží na něm slabá vrstva sněhu. Jednou tu bude vodní park, okrasná jezírka, výběhy pro zvířata, klece pro ptáky a ve svahu pod Čabárnou bude stát pozoruhodná budova Naučného střediska ekologické výchovy, ale teď je kolem jen suché rákosí, holé křoví s větvičkami obalenými jinovatkou a o kus dál pět topolů s bílými čepičkami na korunách. Není to vlastně rybník, vodní plocha tu vznikla propadem půdy a smísením vody z Týneckého potoka se spodní vodou, jako následek důlní činnosti. Ale dětem je to jedno. Hlavně že se sem můžou v létě chodit koupat a projíždět se tu na lodičkách a v zimě bruslit.

Táta odhrne u břehu sních. Led se ve slunečních paprscích modře zaleskne.

„Tak pojď,“ řekne a podá mu ruku.

Kluk se jí chytí a prošlape si cestu sněhem.

„Nasadíme je?“ zeptá se táta.

Kluk kývne a dřepne si do sněhu.

Včera večer je našel pod vánočním stromkem. Brusle na klíček. Říká se jim šlajfky. Neví,

že do češtiny se tohle slovo dostalo z německého die Schleife, že původně znamenalo smyčku nebo mašli a že se tak říká i kravatě. Zálibně hledí na zakulacenou špičku bruslí a na jednu nebroušenou hranu. Nasazují se rovnou na boty a klíčkou se přitahují k podrážce. Na kladenském zimním stadionu by se mu kluci určitě smáli, ale tady je na ně pyšný. Touží sice po kanadách, na jakých ti starší kluci jezdí, ale teď si na ně ani nevzpomene. Vždyť až do včerejška se na Čabárně plácal jen na hliníkových nožích.

„Počkej, utáhnu ti je. Nesmí ti povolit, jinak budeš šmatlat, ne jezdit,“ řekne táta.

Přikývne, ale už myslí jen na to, aby mohl vjet na led. Natáhne k tátovi nohy v kožených botách s přezkou. Panečku, to je paráda. Ty šlajfky jsou učiněný zázrak.

„Tak jeď,“ křikne na něj táta, strčí klíček do kapsy a plácne ho po zádech. Kluk k němu obrátí oči zapadlé v buclatém obličejí, pohodí ofinou tmavých vlasů a doškobrtá se ke břehu. Je malý, podsaditý, má pevné nohy a ve tváři odhodlaný výraz. Odjakživa to byl pořizek. Když se narodil, vážil víc než pět kilo a měřil pětá-

padesát centimetrů. Sestřičky se na něj chodily v porodnici dívat.

„Byl buchta, těžkej,“ vzpomínala na něj později jeho starší sestra Jitka. „Skoro se nevešel do zavinovačky.“

Jenomže za jeho těžkopádností se odmalička skrývala síla. Když se jednou pokusil dostat se z kočárku, utrl kšíry.

Teď si „buchta“ opatrně stoupne na led.

Odrazí se. Pravou. Pak levou. Rovně. Dokola. Ke břehu a zpátky. A znovu.

„Nešmajdej, narovnej se!“ křičí za ním táta. „Když to začneš dělat špatně, už se to nikdy ne-naučíš.“

Nešmajdá. To jen na chvílku ztratí rovnováhu, protože zvedl hlavu. Zahlédl, jak nad topoly přeletěl velký dravec.

Teď mám taky křídla, pomyslí si. V modrém ledu za ním zůstávají po bruslích vyryté rýhy, ale nebe nad jeho hlavou je ještě mnohem větší a modřejší. A nemá žádné mantinely.

Tomu klukovi jsou tři roky a jmenuje se Jaromír Jágr.

Nebruslí. Létá.

KAPITOLA 2

Vyprávěj, babi

BABIČKA MÁ NA SOBĚ KVĚTOVANOU ZÁSTĚRU a točí se kolem sporáku. V kudrnatých vlasech se jí už objevují první stříbrné nitky.

„O čem chceš vyprávět?“ zeptá se a ani neotočí hlavu. Na svou otázku zná předem odpověď.

„O dědovi.“

Jardovi jsou čtyři, má na sobě tepláky a tričko, na nohou kecky a sedí v kuchyni na židli. Ne, nesejí, spíš neposedí. Musí být pořád v pohybu, jako by ze sebe potřeboval vybit spoustu energie.

„O tom, jak sportoval, jak chodil na gymnastiku a jezdil na koni? Jak jel Velkou pardou-

bickou? Jak se svým koněm přeskočil Taxisův příkop?“

„Ano.“

„Tvůj děda byl pořádnej chlap, Jaroušku.“

„Co je to chlap? Znamená to, že všechny závody vyhrál?“

Babička odloží vařečku, otře si ruce o zástěru a přes kuchyň se na chlapce zahledí. Ve vzduchu víří v květnovém slunci částečky prachu. Z otevřeného okna zavoní dovnitř čerstvě posečená tráva.

„Chlap nemusí vyhrávat všechny závody,“ odpoví babička potichu. „Některé i prohraje, to se prostě stává. Ale nikdy se nesmí vzdát.“

„Děda se nevzdal?“

Babička zavrtí hlavou. V duchu přemýšlí, co všechno mu má povědět a jak to má říct, aby tomu rozuměl. Jak byl děda svázaný s půdou, jak hospodařil na statku, jak mu komunisti všechno vzali a strčili ho do vězení? Jak umřel jen sedm měsíců po tom, co v roce 1968 do Československa vtrhly sovětské tanky. Jak se s tím nikdy nedokázal smířit.

Babiččin pohled se toulá někde v dálce. Vůbec netuší, že její vnuk, který s ní teď sedí v kuchy-

ni a pozorně ji poslouchá, si jednou na hokejový dres nechá na dědovu počest dát číslo 68 a proslaví ho po celém světě. Že se ho jednou budou v Rusku ptát, co to číslo znamená, a on jim bude pyšně odpovídat a vzpomínat na dědu, kterého sice nikdy nepoznal, ale který ho bude stejně provázet celý život.

„Proč mlčíš? Je ti smutno, babi?“ zeptá se kluk.

Babička se vytrhne ze vzpomínek.

„Ne, není mi smutno,“ odpoví. „Jen si říkám, že by ses dědovi určitě líbil.“

„Jsem stejný chlap jako on?“

Babička se usměje.

„Možná vám ke kolíbce přišly stejné sudičky.“

„Co jsou to sudičky, babi?“

„Tři stařeny. Předpovídají dětem budoucnost.“

„Fakt? A co předpověděly dědovi? A mně?“

Babička ho pohladí po černých vlasech, které se mu na krku kroutí.

„Že budete pilní, pracovití a houževnatí.“

„Co je to houževnatý?“

„Že uděláte vždycky to, co si umanete. Že budete mít tvrdé palice. Že nikdy nepovolíte.“

Jarda se na chvíli zamyslí.

„Ale takový je přece i můj táta,“ řekne.

Babička kývne. Ví to dobře. Jardův táta je vytesaný ze stejného kadlubu, stejného jako její táta. I jako táta Jardovy maminky Anny, kterého taky zavřeli jen proto, že chtěl hospodařit na svém a odmítl vstoupit do zemědělského družstva. A kterého pustili až po dvou letech na amnestii.

Podívá se na Jardu. Ano, i v tomhle klukovi je něco z těch sedláků, z jejich zarputilosti a síly, s jakou se přimkli k půdě. Z těch chlapů, kteří pevně stojí na zemi. A které neohne žádná vichřice.

„Ano,“ řekne babička. „Tvůj táta je taky takový.“

KAPITOLA 3

Táta

„TATI, PROSÍM,“ žadoní Jarda.

Blíží se Vánoce a rybník na Čabárně už zase brzy zamrzne. Ale na kladenském zimním stadionu, kam ho střídavě vodila máma s tátou, se už dávno bruslí a Jardu nebaví, jak se starší kluci posmívají jeho šlajfkám. Touží po pořádných bruslích.

Přinese mu je Ježíšek? Najde je pod stromečkem?

Jenomže to je pořád ještě spousta dní. A Jarda velmi dobře ví, co se skrývá v ložnici dole ve skříni.

„Tati, prosím,“ opakuje snad postě.

Táta se na něj podívá.

Jestli ke kolíbce tohohle kluka opravdu přišly sudičky, jak tvrdí babička, tak mu nadělily hlavně talent, napadne ho. Jak to, že z někoho vyroste geniální matematik a z druhého šikovný truhlář? Jak to, že tenhle kluk má takové sportovní nadání? Ještě mu není ani pět, a třeba na lyžích se cítí jako doma. V zimě byli týden v Tatrách a on sjel celou sjezdovku a ještě při tom někomu stáčil podat spadlé brýle, zatímco jeho starší sestra Jitka někde nahoře pletla nohama. A když tuhle na zimáku zase na těch svých šlajfkách vykroužil ten svůj povlovný oblouček a přidal k němu dokonalý skluz, přišli za ním funkcionáři z místního klubu, zda se prý kluk nechce stát krasobruslařem.

Táta s úsměvem zavrtí hlavou.

Kdepak krasobruslař, proboha! Tohle přece není krasobruslařské město! Tady se moc nedaří ani fotbalu, a to už je co říct! Dejte pokoj s krasobruslením, to je leda tak pro holky!

Jágrovi bydlí ve Švermově, nebo spíš v Hnidousích, jak všichni starousedlíci říkají vesnici kousek za Kladnem, která po komunistickém převratu v roce 1948 dostala zcela nesmyslně jméno

jakéhosi komunisty, který sice za války hrdinsky padl, ale do Hnidous jakživ nevkročil.

Ale do Kladna je to odtud co by kamenem dohodil.

A v Kladně se hraje hokej!

A jaký hokej, panečku!

Když se Jarda 15. února 1972 v Hnidousích narodil, pohybovalo se tehdejší kladenské mužstvo v první lize někde kolem pátého místa. Jenomže teď je Poldi SONP Kladno už podruhé mistrem ligy a borci jako František Kaberle, František Pospíšil, Eduard Novák a Milan Nový prostě válí! Ještě pár let na ně v československé lize nebude nikdo mít! Dokonce porazí i slavné Toronto Maple Leafs! Pro kluky z Čabárny i ze zimního stadionu jsou víc než vzory, jsou hokejovými bohy!

Táta se znovu podívá na syna.

Na bruslích se cítí jako doma. Chová se na nich stejně přirozeně, jako když chodí. Ty šlajfky mu už opravdu nestačí. Táta dobře ví, co syn cítí. Sám hokej hrál, ale kvůli problémům s kolenem toho musel v sedmnácti nechat. Ale pořád ještě si chodí rekreačně s pukem plácnout. Ví, jak chutná

sport. A dárky se přece navíc můžou dávat i jindy než jen na Vánoce, ne?

„Tak pojď,“ řekne a vezme ho kolem ramen.

„Páni!“ vydechne Jarda, když rozbalí převážanou krabici. „Kanady!“

Bůh ví, kdo v Československu jako první tyhle brusle tak pojmenoval. Kanady! To je víc než jméno. Je to touha. Vždyť právě v Kanadě se tahle hra začala hrát. Na takových bruslích hrajou kanadští profesionálové, šuškájí si kluci na stadionu, a vlastně ani pořádně nevědí, o čem mluví. To slovo prostě voní romantikou a dálkami. A taky chlapstvím.

Jak mu to říkala babička?

Jardovi svítí oči, když si je poprvé na stadionu natahuje na nohy, šněruje si tkaničky a při tom se potají rozhlíží, jestli si kluci všimnou, jakou krásu si právě obul.

„Utáhl sis je pořádně?“ připomíná mu táta. „Ať nešmatláš.“

„Jasně, tati. Neboj.“

A už to jede. Jedna klička, druhá... Jak se to říká v Čechách? Jedna klička, druhá klička, Bobrov střílí na Pantůčka a Pantůček na Guta, Gut střílí do kouta...

„To je tvůj kluk?“ zeptá se táty Zdeněk Průcha, který pozoruje, jak se Jarda žene kolem mantinelu.

Táta přikývne. „Ty vedeš hokejovou přípravku, vid?“

„Jo,“ odpoví Průcha.

Táta se významně podívá na Jardu. Průcha sleduje jeho pohled a potom odmítavě zavrtí hlavou. „Je ještě moc malej.“

Táta pokrčí rameny. Pak oba chvíli Jardu pozorují. Zrovna na kluzišti hraje na babu a ze všech kluků na ledě je nejrychlejší.

„Tak ho přiveď,“ řekne Průcha.

Ani jeden z nich to ještě neví, ale dravec z Čabárny právě máchl křídly.

KAPITOLA 4

Kolik tomu klukovi proboha je?

TOHLE ALE NENÍ PRVNÍ LIGA. Tohle jsou Pracovní zálohy Kladno. Třicet kluků, všichni starší a větší. Mezi těmi habány, z nichž některým je už skoro devět, je pětiletý Jarda nejmenší a nejslabší.

Sedí na střídačce a srdce se mu svírá. Už ani ty kanady ho tolik netěší.

Doma brečí.

„Já už se na to nemůžu dívat,“ řekne táta. „Běž s ním na trénink radši ty.“

Maminka Anna jde. Tiše pak sedí na tribuně a dívá se, jak Jarda těm velkým klukům ujíždí, jak je nejrychlejší z nich. Jak se na něj vztekají jen

proto, že na něj žárlí. Klukovské srdce zkrátka ne-
snáší porážku.

Maminka Anna celý trénink mlčí. Teprve když
jdou domů, vezme Jardu za ruku. „Chceš něco
říct?“ zeptá se.

Jarda k ní tázavě zvedne oči. Lesknou se od slz.

„Ty jsi mezi nimi jediný, kdo umí pořádně
bruslit.“

A tak Jarda zatne zuby a trénuje. Třikrát týdně
a mezi tím ještě chodí s tátou na Čabárnu. Je pře-
ce z rodu chlapů, kteří se nevzdávají. Jen se tro-
chu zavírá do sebe. Když kluci kolem provádějí
lumpárny, drží se stranou. „Jestli cekneš, uvidíš!“
vyhrožují mu. A on je zticha a klopí oči. Buduje
kolem sebe mantinely a hned tak někoho za ně
nepustí. Ani teď, ani později. Ale na ledě, to je
něco jiného. Vyhrává všechny závody v rychlosti
a jednou se dokonce stane králem přípravky v zá-
vodě na jedno kolo.

Tréninky občas zasahují do prvních školních
hodin.

Jednou mámu zastaví jeden z funkcionářů.
„Do jaké třídy ten tvůj kluk chodí? Napíšeme mu
omluvenku.“

„Jarda ještě do školy nechodí,“ odpoví maminka Anna. „Je v mateřské školce.“

Funkcionář odchází, vrtí hlavou a nechápe, že si z něj někdo může takhle utahovat.

Pak přijde září roku 1978.

Jardovi je šest a nastupuje do první třídy. Hnidouská škola je jen kousek od statku, na kterém rodina Jágrových hospodaří. Těch pár metrů ujde Jarda pyšně se vztyčenou hlavou. Má bílou košili zapnutou až ke krku a na zádech novou školní tašku. Připadá si jako dospělý. V ulici polehává ranní sluníčko a mává na prvňáčky. Z místních tlampačů vyhrává hudba. Tohle je přece taky velké dobrodružství.

Jenomže prvotní úžas ze školních lavic brzy zmizí. Jarda víc než na matiku a češtinu myslí na ten kousek surové gumy. Jak za pukem vystartovat stejně rychle jako při tréninku. Jak si ho narázit o mantinel. Jak ho nahodit přímo za bránu. Jak nedělat zbytečné pohyby. Jak střílet zápěstím. A když není k dispozici led? To nevádí, stačí hokejka a tenisový míček.

Ještě štěstí, že se začátkem školního roku začíná i nová hokejová sezóna. Na střídače nový trenér.

Miroslav Íbl. A první opravdový zápas. Prestižní zápas čtvrtáků s klukama ze SONP. Prvňáček Jar-
da mezi čtvrtáky. A vede si parádně. Několikrát
nebezpečně vypálí na bránu. Na ledě vůbec není
poznat, že je ze všech nejmladší.

„Proč ten tvůj kluk nechodí do sportovní ško-
ly?“ zeptá se Íbl po utkání táty.

„Teď teprve začal chodit do první,“ odpoví táta.

Jenomže sportovní škola tenkrát začínala
od třetí třídy.

Íbl na něj chvíli nevěřicně zírá. Rozpačité pře-
šlápne a potom ze sebe vypraví: „To je neuvěřitelný!“

A táta?

Už s Jardou jezdí skoro na všechny tréninky. Star-
ší kluci se Jardovi smějou, protože táta s ním chodí
i do kabiny a stará se mu o výstroj. Pozorně syna sle-
duje a cestou domů do Hnidous s ním pak všechno
pečlivě rozebírá. A nikdy ho nepochválí. Nejhorší je,
když je Jar-
da na ledě a jeho mužstvo dostane gól.

„Než bych dostal gól, tak bych ten puk radši
sežral,“ říká.

A hecuje ho.

Hecuje ho tak, že když v říjnu vznikne z pří-
pravky B mužstvo, Jar-
da v něm pod vedením

trenéra Berana začíná stabilně hrát jako střední útočník. A v prosinci ho na turnaji druhých tříd jmenují kapitánem.

Jenomže je v tom háček.

Kapitán totiž musí před utkáním podepsat zápis, a Jarda se ještě ve škole psát nenaučil. A tak večer sedává s maminkou Annou u stolu v kuchyni, soustředěně vyplazuje jazyk a perem krouží po papíru písmenko po písmenku:

J Á G R

Jako když na ledě dělá obloučky.

KAPITOLA 5

Dej dva tři góly a pak hraj, jak chceš

PAVEL BERAN. Většina trenérů mládeže to dělá proto, že mají mezi kluky syna, a Beran není žádnou výjimkou, protože jeho syn za Pracovní zálohy chytá a vede si v brance docela šikovně. Jenomže když přijde Beran do kabiny, vypadá to, že nemá jednoho syna, ale dvacet. Stará se o všechny. A nejen na ledě. Pomáhá jim s výstrojí, kontroluje jídelníček, zajímá se o vysvědčení a kluci, kteří bydlí někde v okolních vesnicích, u něj často přespávají a potom chodí rovnou do školy.

Možná první trenér, který pochopí, co v Jardovi je. Učí ho, kam se postavit a jak hrát tělem.

Stojí na střídačce a překřikuje celé kluziště.

„Nešmrdlej to po zemi, Jardo. Zvedni to a přehod brankářovi hokejku. Tohle hned tak někdo neumí, a ty jo. Nandej jim to.“

A Jarda jim to nandává.

Vždycky si hodí puk dopředu a už se za ním žene. Nic ho nemůže zastavit. Všichni kolem jsou pomalí, beci i útočníci. Vedle Jardy vypadají jako ve zpomaleném filmu.

Není divu, že Beran na Jardovi postaví celou taktiku. Přidá k němu vždycky čahouna Davida Čermáka, se kterým si Jarda na ledě skvěle rozumí, a ještě někoho, komu to zrovna jde, a hurá na to. Nahodit puk do útočné třetiny, vyrazit za ním, žádné kličky a obloučky, prostě najet na brankáře, dát blafák, bum a...

GÓL!

„Hele, dej dva nebo tři góly a pak si hraj, co chceš,“ říkává Beran Jardovi vždycky před zápasem.

A Jardovi to vyhovuje. Má pocit, že je svým pá-nem, necítí se spoutaný, má křídla jako ten dravec z Čabárny. Teď už ví, jaké to je, létat.

A tenhle pocit si s sebou ponese celý život.

Beran si to moc dobře uvědomuje. Když ho nějaký trenér kritizuje a začne říkat, že přece nemůže vsadit jen na jednoho hráče, že z něj vychová primadonu a že je hokej kolektivní sport, vždycky se naježí a odsekne: „Ale on je přece schopný rozhodnout každý zápas sám, tak proč ho svazovat, proč mu dávat nějaké úkoly? Jak jinak chcete vychovat hokejovou osobnost? Přihrávat, bránit a plnit taktické pokyny se přece naučí sám, ale pokud ho nenaučíte, aby na sebe dokázal vzít odpovědnost a rozhodoval zápasy, bude za chvíli průměrný. Už to nebude on, ale jen plnič nějakých úkolů.“

A ono to, světe div se, funguje.

Není divu, že Pracovní zálohy Kladno jsou k nezastavení. Praha, Plzeň, Hradec Králové, Pardubice... Za pár minut je to 4:0. Vyhrávají turnaj za turnajem. A Jarda na každém turnaji sbírá ceny. Vždycky nejmíň dvě. Za nejlepšího střelce a za nejmenšího hráče... Pražské Spartě jednou za jedno utkání nasází těch gólů dvanáct!

Jenomže úspěch vždycky vyvolává závist.

„Hele, támhle je ten Jágr, už zase vyžere všechny poháry!“ ozývají se z kabin hlasy trenérů. „Takhle to dál nejde!“

Nejlepšího hráče turnaje volí všichni trenéři. Jágra už mají plné zuby. A tak jdou za Beranem.

„Hele, Karle, kdo je podle tebe nejlepším hráčem turnaje?“

„Jágr,“ odpoví Beran bez přemýšlení.

„Ale tomu dát cenu nemůžeme, dostává ji pořád. Vybereme někoho jiného.“

„Jiného já volit nebudu!“ prohlásí Beran kategoricky.

A nevolí.

Cenu pak dostane nějaký brankář.

Jednou se maminka Anna stane svědkem porady trenérů. Před tátou by si to říct nedovolili, toho všichni znají, protože s Jardou pravidelně jezdí na všechny turnaje. Ale maminka je jen anonymní divák.

A tak se nerozpakují a přímo před ní se domlouvají na taktice, která by se dala shrnout do tří slov:

„Dost bylo Jágra.“

Není ho dost. Řadí dál. Nakonec bude mít doma těch cen na osmdesát.

Maminka samozřejmě Jardovi nic neřekne. Ví totiž svoje. Mlčky roznáší na stadionu čaj, stará se o občerstvení, a někdy dokonce prodává i párky.

A doma zašívá potrhanou výzbroj, zalepuje, pere a suší. Někdy to u Jágrových vypadá jako v prádelně, sušárně a krejčovství dohromady.

A táta stojí na střídačce nebo v hledišti a pozorně všechno sleduje. Naprosto přesně si pamatuje průběh každého zápasu a všechny brankové příležitosti.

„Prcku,“ říká – a bude tak Jardovi říkat celý život –, „tohle jsi udělal špatně.“

Anebo: „Prcku, měl jsi jet támhle.“

Je přísný, ale nikdy Jardu neuhodí, to spíš maminka Anna mu jednu vrazí, když už to s ním není k vydržení. Ale ať jsou na něj jakkoliv přísní, Jarda nikdy nemá pocit, že by ho do něčeho nutili. Nemyslí si, že by do něj třeba táta vkládal sny, které si sám nesplnil. Chce to sám. Podvědomě vnímá rozdíl mezi „chci“ a „musím“. To, co by u jiného možná nefungovalo a vyvolávalo frustrace a traumata, tady funguje perfektně.

Rodina je pro Jardu motor v tom nejlepším slova smyslu.

Až se z něj jednou stane světová hvězda a až se ho budou kluci ptát, jak to mají udělat, aby hráli jako on, vždycky bude mít chuť jim odpovědět:

„Musíte mít ty správné rodiče. Talent a píle jsou samozřejmě důležité, ale vy sami toho na začátku můžete ovlivnit jen málo. S určitými předpoklady jsem se určitě narodil a hokej jsem miloval od začátku, ale takových jako já byly tisíce, a přece nejsou v NHL. A právě tady hrajou klíčovou roli rodiče. Vy z toho zpočátku přece nemáte rozum, nevíte, proč děláte tohle nebo tamto. Chcete hrát hokej, ale nevíte, k čemu je trénink. Zvlášť když se při něm pořád nehraje na dvě branky. Rodiče vás nutí dělat věci, jejichž smysl pochopíte až později. Mě nikdy nenapadlo začít cvičit, ale táta mi řekl, že když to nebudu dělat, ostatní mě brzo doženou...“

A Jarda nechce, aby ho ostatní dohnali. Protiivníci na něj pořádají úplné hony. Zkoušejí to na něj různě. Najíždějí, faulují, snaží se ho odstavit od puku všemi nedovolenými způsoby. Jednou dostane přes ruku tolik „seker“, že neudrží hokejku a nemůže nastoupit do třetí třetiny.

Obrečí to.

Ale většinou všem ujede.

Anebo si stoupne prostě tak, že do něj soupeř narazí jako do skály.

Má v sobě neukojitelný hlad po vítězství.

KAPITOLA 6

Makej

ZLOMOVÉ OKAMŽIKY, které ovlivní celý život, na sebe často berou nenápadný kabát. Na první pohled na nich není nic výjimečného, a přesto výjimečné jsou.

Jednou po zápase potká táta plzeňského trenéra Jaroslava Lišku. A Liška mu poradí, aby Jarda začal posilovat jen vahou svého těla, že tak se mu budou harmonicky posilovat všechny svaly.

„Nedávej mu žádný činky, to by ho zničilo.“

A tak Jarda začne dělat dřepy.

„Když se tak ohlížím zpátky,“ řekne po letech, „musím přiznat, že právě jim vděčím za svou sílu

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.